

Đề nghị vững vị trí độc tôn lãnh đạo, đề tiếp tục ru ngủ số đông người dân khờ khạo đồng thời dẹp yên những mầm mống tư tưởng hoài nghi,

bất phục và đối kháng trong môi trường xã hội “cứng đờu”, những nhà nôm c chuyên chế độc tài luôn luôn pha i có những “chiêu bài miền dân” cụ a ho . Ví dụ, với nhà nôm c

Hình: Tác giả Song Chi

Trung Quốc hiện nay, người ta thấy rất rõ những chiêu bài đó là s thúc đẩy phát triển kinh tế và niềm tự hào, tôn vinh dân tộc. Chính những thành tích về phát triển kinh tế, s thúc đẩy ma nh về khả năng quân s quốc phòng, viễn ca nh về môi trường siêu c quốc trong tương lai... cụ a Trung Quốc chắc chắn đã tạo nên trong lòng đa số dân chúng cụ a ho môi trường cảm giác bằng lòng và tự hào đề ta m quên đi khát vọng về tự do dân chủ, nhân quyền đ c tôn trọng cũng như s thúc đẩy xúc tr c muôn vàn bất công, phi lý, những đi u tồi tệ trong xã hội. Và hai “lá bài” này pha i nói là ma nh, b i vì với đà phát triển kinh tế nh hiện nay, với vị thế cụ a môi trường đất nôm c không lơ lửng trên môi trường dân và với môi trường tham vọng bành trướng, bá quyền đã có “truyền thống” t x a, Đ a ng và Nhà nôm c cộng sa n Trung Quốc có thể yên tâm mà ta i vì khá lâu n a, nếu nh không có bất c môi trường khúc ngoắ t bất ng ã nào đó cụ a th i cuộc.

Ho c theo đàn anh, Đ a ng và Nhà nôm c cộng sa n Việt Nam cũng có những “chiêu bài miền dân” riêng cụ a mình. Tr c đây những “chiêu bài” quen thuộc đ c s thúc đẩy ng bao nhiêu năm là thành tích về “s thúc đẩy chiến thắng vĩ i cụ a Việt Nam trong hai cuộc chiến tranh thân

thánh chống Pháp và chống Mỹ, giành độc lập dân tộc, thống nhất đất nước” và huy động toàn thể gia đình dân tộc Hồ Chí Minh. Cho đến giờ phút này, những điều này vẫn tiếp tục xuyên suốt của lãnh đạo đi lãnh đạo lại trên các phương tiện truyền thông của nhà nước cho đến chương trình giáo khoa suốt 12 năm trung học và cao đẳng đại học. Thậm chí, thậm chí người dân xao lãng, nhà nước còn phát động rộng rãi trong mọi tầng lớp nhân dân những cuộc học tập theo tinh thần của đạo đức Hồ Chí Minh rất là quý mô và tổn kém, bắt cao sự thay đổi cô trong các nhà chùa cũng phải học!

Từ khi thực hiện chính sách “mở cửa” về kinh tế, chính quyền chuyển sang khuyến khích người dân lao vào kiếm tiền, làm giàu bằng mọi cách và sự duy trì lá bài “ôn định chính trị, phát triển kinh tế” để người dân quên đi những nhu cầu khác cũng như những câu hỏi khác về đời sống xã hội chính trị của đất nước. Đối lập với sự ôn định về chính trị, phát triển về kinh tế, mô hình lãnh đạo thực sự xuyên suốt những người cầm quyền đưa ra đề “hù dọa” nhân dân đó là mô hình đa đảng, đa nguyên sẽ chỉ dẫn đến sự xáo trộn, rối loạn về chính trị, xã hội và cao kinh tế, lý do là bởi vì trình độ dân trí Việt Nam còn thấp nên mô hình độc đảng với sự lãnh đạo của Đảng CSVN như lâu nay là đúng đắn, tối ưu.

Phải nói là có không ít người dân, nếu không được thêm các nguồn thông tin khác hoặc có thêm những trải nghiệm cá nhân về những môi trường sống khác trong những thể chế chính trị xã hội khác, đã tin hoặc thậm chí bằng lòng với những lý luận như vậy.

Những người cộng sản quy định đã là một nhân dân của họ với khái niệm và sự phân định. Tuy nhiên, mô hình xã hội gọi là ôn định về chính trị do được cai trị bởi bàn tay sắt của một thể chế chính trị độc tài, độc đảng không có nghĩa là ôn định về kinh tế và xã hội. Bên dưới cái bề mặt có vẻ ôn định về chính trị, mô hình xã hội được điều hành theo chế độ “đảng trị” bởi một đảng duy nhất nắm giữ mọi quyền lực trong tay như Trung Quốc và Việt Nam luôn luôn chất chứa những mâu thuẫn, nghi ngờ lý do không có sự can thiệp, san sẻ, khống chế và kiểm soát lẫn nhau trong quyền lực chính trị và điều hành đất nước, không có mô hình nên luật pháp rõ ràng, minh bạch để đi vào chi tiết mọi sai lệch trong phát triển xã hội cũng như phát triển kinh tế. Chưa kể chính cái thể chế chính trị độc tài độc đảng đã tạo ra điều kiện cho bao nhiêu bất công, phi lý, những vấn nạn xã hội tồn tại và sinh sôi nảy nở không sao giải quyết nổi như nạn tham nhũng, hối lộ, tiêu cực quyền, khoa học cách chèn ép giàu nghèo quá lớn, nạn thân người dân thì không có từ do dân chủ và nhân quyền thì bị chà đạp... Còn trong phát triển kinh tế, sự thiếu vắng mô hình luật pháp minh bạch và sự can thiệp sòng phẳng cũng làm cho nền kinh tế của quốc gia đó có nhiều bất ổn, rủi ro. Tất cả những điều đó sẽ tạo nên những mâu thuẫn tiềm ẩn trong bất cứ chế độ, như những đợt sóng ngầm âm ỉ chỉ chờ có cơ hội thuận tiện là trào lên phá vỡ sự ôn định bề mặt kia bất cứ lúc nào.

Cũng như nhà cầm quyền Trung Quốc, nhà cầm quyền Việt Nam luôn luôn đem những thành tích tăng trưởng về kinh tế và sự thay đổi trên bề mặt xã hội để xoa dịu nhân dân và biện minh cho sự thống trị của Đa đảng.

Trong khi đó, bị nổi ám ảnh về cái đói cái nghèo của thời bao cấp, các xã hội Việt Nam ngày nay đang lao vào kiếm tiền, và không ít người dân tin an ủi rằng so với thời bao cấp thì xa thì cuộc sống bây giờ đã dễ thở hơn, còn nếu so với cái thời miền Bắc trước năm 1975 thì rõ ràng mô thức trị liệu tốt hơn rồi.

Nhưng như đã nói, phát triển kinh tế chỉ mới là một phần trong việc chuyển xã hội đó đang đi lên theo chủ nghĩa tích cực, còn bao nhiêu vấn đề khác: khoảng cách giàu-nghèo và sự bất công quá lớn trong xã hội, tài nguyên của đất nước bị khai thác cạn kiệt, thiên nhiên bị tàn phá không ngừng, môi trường sống bị ô nhiễm nặng nề, chế độ kinh doanh của các đa số người dân của các thị trường và chế độ an sinh xã hội của các quan tâm đến, các các là sự xuống cấp, tha hóa và đạo đức xã hội, mọi giá trị đều bị chà đạp... Như thế là một xã hội đang phát triển một cách phi nhân tính và lệch lạc, chế độ kinh doanh so với con người phải đi là xã hội phải ngày một văn minh, con người ngày một tự do, tự chủ, được coi trọng và hạnh phúc hơn!

Thế nào là mô thức xã hội phát triển lành mạnh, nhân bản, đúng hướng?

Khi mà trong xã hội đó tất cả mọi mục tiêu hướng tới đều phải vì con người, để tất cả đều do hạnh phúc của con người lên trên hết.

Khi mà trong xã hội đó mọi người dân có quyền đi bầu cho những người xứng đáng nhất lên điều hành đất nước và có quyền lên tiếng phê phán kêu gọi những người này phải từ bỏ chức vụ nếu họ bắt tài, thất đức hoặc có những hành vi sai trái làm hại cho đất nước, cho nhân dân. Người dân có quyền lên tiếng bày tỏ chính kiến, quan điểm chính trị xã hội của mình một cách ôn hòa, có quyền phê bình, phản biện mọi chủ trương đường lối chính sách của Nhà nước mà không bị chủ mưu phản động, phản quốc, bị gây khó dễ thậm chí bị bắt bớ, cầm tù.

Khi mà trong xã hội đó người dân biết rằng nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra họ có thể trông cậy vào luật pháp, luật pháp sẽ bảo vệ họ, nhà nước sẽ bảo vệ họ nếu họ đúng,

nếu họ bị những kẻ còn đồ hành hung hoặc những kẻ lạ mang danh nức lảng giềng anh em đánh cướp, bắt giết...

Khi mà trong xã hội đó con người từ lúc sinh ra cho đến khi chết đi luôn luôn cảm thấy an tâm rằng nếu họ làm việc thiện, đi làm và đóng thuế đầy đủ cho nhà nước thì người ta sẽ không có thể trông cậy vào sự hỗ trợ của nhà nước như lúc thất nghiệp, khi đau yếu lúc già cả không nên người ta... Và do đó họ có thể sống một cuộc đời nhẹ nhàng ít lo nghĩ, không phải bon chen giành giật lợi ích của họ, chỉ biết chăm chăm thu vén cho cá nhân mình vì khi có việc gì xảy ra không biết trông vào đâu.

Khi mà trong xã hội đó người dân tin rằng đồng tiền đóng thuế từ bao mô hôi công sức của họ được nhà nước sử dụng một cách hợp lý, công khai và minh bạch.

Mọi người dân đều được ta o điều kiện tốt nhất để họ hành và khi đến trường những đứa trẻ không phải học những kiến thức vô bổ, những điều dối trá mà ngay người thầy dạy chúng cũng không tin và bản thân chúng cũng biết như vậy.

Mọi người dân đều có những cơ hội như nhau để thành đạt và bằng cấp, chức vị, chỗ làm đều không thể mua mà có.

Khi mà trong xã hội đó người dân không phải chịu những tai họa, những cái chết oan uổng có thể đến bất cứ đâu, từ bất cứ lý do nào do sự vô trách nhiệm, làm ăn gian dối của người khác như câu gãy, nhà sập, điên loạn giết trên đường phố ga sân phố chân hay sựa nhiệm động, phẫn phác phúc-môn...

Khi mà trong xã hội đó sự vất vả của người nông dân công nhân được đền bù xứng đáng, tiếng nói của người trí thức được coi trọng, tài năng của người nghệ sĩ được phát triển tối đa trong sự tự do không ai cấm đoán...

Khi mà trong xã hội đó báo chí được quyền nói lên sự thật, được quyền đứng về phía lẽ phải, đứng về phía nhân dân và những giá trị nhân văn.

Mọi người nói pha trộn cũng như mọi tiếng kêu oan không lọt thọt vào sự im lặng.

Khi mà trong xã hội đó con người không có quá nhiều nỗi lo, cho dù những nỗi lo có lý hay vô lý. Khi con người không có quá nhiều nỗi sợ, và mọi nỗi sợ đều do chính quyền tạo ra.

Khi cái tốt, cái thiện, điều tốt thế không pha trộn là điều u hiếm hay bất bình thường và cái xấu, cái ác, điều không tốt thế lại tràn ngập khắp nơi và trở thành bình thường.

Khi con người không vô cảm trước mọi điều tội ác đang xảy ra hàng ngày, không cúi đầu trước những kẻ trỗi dậy quyền, biết đau đớn trước và nhận mệnh lệnh của đất nước và của dân tộc.

Khi mà trong xã hội đó mọi người biết xấu hổ, kẻ làm quan biết đến đến hai chữ xin lỗi – xin lỗi nhân dân, xin lỗi lịch sử và biết đến văn hóa tinh thần. Khi lòng yêu nước không bị kết tội còn kẻ xu nịnh, pha trộn quốc gia để rồi tôn vinh.

Chỉ khi đó xã hội ấy mới là một xã hội đang phát triển đúng hướng, lành mạnh, và nhân bản.

Còn nếu không, đừng nói với nhân dân tôi về độc lập, tự do và hạnh phúc, về công lao của Đảng, về chủ nghĩa Mác – Lê Nin bách chiến bách thắng và tất cả những cuộc Hồ Chí Minh vĩ đại.

Đừng nói với nhân dân tôi muôn vàn những khái niệm, lý luận, những mỹ từ sáo rỗng...

Bởi vì, khi không đem lại những độc lập, tự do và hạnh phúc cho nhân dân sau hơn sáu mươi năm điều hành đất nước, còn có lý do gì để Đảng cầm quyền đó tiếp tục tồn tại?